

Het heilige in het alledaagse

Geliefd mens,

Toen ik laatst de hond van mijn dochter uitliet, wandelde ik over een bruggetje in een natuurgebied vlakbij ons huis. Net voordat ik de eerste stappen op de brug zette, werd mijn oog getrokken naar een bordje dat op een paal getimmerd was. Er stond op: *Route naar Santiago de Compostella*. In het gebied waar wij wonen, ligt een aantal wandelpaden, waaronder - getuige dit bordje - ook pelgrimswegen.

Van huis uit heb ik het wandelen niet echt meegekregen en zie dan ook vaak met verwondering de mensen gaan. Met hun stevige wandelschoenen en een volle rugzak volgen zij het pad. Het 'waarom' van zo'n pelgrimstocht intrigeert mij. Hierover lees ik dat het een reis is naar een heilige plaats, vaak met een religieuze of spirituele betekenis.

Mensen ondernemen pelgrimstochten vanwege onder meer het zoeken naar zingeving, zelfreflectie, het overwinnen van uitdagingen, of het ervaren van een gemeenschap en verschillende culturen. Dus mensen gaan vanuit een bepaald verlangen op pad, lopen dagen- of wekenlang door weer en wind op weg naar een onbekende plek. Ik begrijp dat het bereiken van dat eindpunt niet het hoofddoel is. Men wil vooral tijdens de wandeling openstaan voor wat er te zien, te horen, te ruiken, te ontmoeten, te ontdekken en te ervaren is. Misschien ook wel om tijdens de wandeling al een glimp van het heilige te ervaren.

... wat ze zocht is wat haar nu vindt

land en water

zon en wind

moeder aarde

zie uw kind

vader hemel

eind en begin

ze stapt, ze loopt

ze heeft lief en hoopt

ze is vrij

en in haar hoofd

is werkelijk niets meer dat wil

geen enkel betoog

het is alleen nog stil

elke stap is een welkom thuis

onder haar voeten

alleen nog het spoor

zij is haar voeten

zij is het spoor¹

Het verlangen naar zingeving en zelfreflectie is herkenbaar, maar in onze jachtige samenleving, waar prikkels en meningen in overvloed aanwezig zijn, is het vaak lastig om hiervoor ruimte te maken. Het is een uitdaging om bewust en aandachtig te leven.

Hoe is in alledaagse momenten een diepere laag, een onzichtbare heiligheid te vinden? Hoe kan je dagelijkse leven zijn als een pelgrimstocht? De pelgrims leren ons dat in de werkelijkheid van alledag het heilige verborgen ligt. Het vraagt echter oefening om hiervoor ontvankelijk te worden.

Het moment waarop je even uitrust op een bankje langs de beek, het gesprek aan de keukentafel, dat appje met bemoedigende woorden, een vriend die onverwachts langskomt met een artikel in de hand: 'Dit móet je lezen.' Door met de juiste intentie en volle aandacht aanwezig te zijn, kan zo'n moment een ogenblik worden van bewustzijn, verbinding en verdieping. In die zin wordt het leven zelf een pelgrimage en elke stap die je zet een stap naar binnen.

Uiteindelijk vormt zich *in je* een weg, een weg van moed. Moed om stil te staan. Moed om het gewone serieus te nemen. Moed om te geloven dat het heilige zich niet (alleen maar) ergens ver weg afspeelt, maar juist in de ontmoeting tussen mens en mens, tussen mens en wereld, tussen mens en zichzelf.

Wie dat beseft, staat met beide voeten op heilige grond. Waar dan ook.

*Leer mij de kunst van het vrije ogenblik.
Leer me langzamer te lopen,
om een bloem te zien,
een paar woorden te wisselen met een vriend,
een hond te aaien,
een paar zinnen in een boek te lezen.*

*Leer mij langzamer te leven,
en geef me de wens
diep in de eeuwige grond te wortelen,
opdat ik groei naar mijn ware bestemming.²*

Met een hartelijke groet, graag uw zuster
Ineke Gerritse-Zwart

Aandacht voor de doopbelofte

¹ Vrij naar Dineke de Velde Harsenhorst (1965 - 2019)

² Vrij naar Anselm Grün (1945)